

Arrest

nr. 155 891 van 2 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2015 (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Louise ZWART die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lore VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 juni 2015 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 7 augustus 2015 richtte de gemachtigde en verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13 van de Dublin III Verordening.

Op 15 oktober 2015 deelden de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilziggend in te stemmen met de overname van verzoeker ("tacit agreement").

Op 16 oktober 2015 verklaarden de Italiaanse autoriteiten zich eveneens uitdrukkelijk akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III verordening, met name op grond van illegale grensoverschrijding van een lidstaat.

Op 21 oktober 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motiering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer /

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde op 31.05.2015 in België te zijn aangekomen en vroeg op 01.06.2015 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. De betrokkene verklaarde geboren te zijn op 12.03.1994 in [...], Somalië en de Somalische nationaliteit te bezitten. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene verklaarde dat hij op illegale wijze Italië binnenkwam via een buitengrens van het land. Op 07.08.2015 werd een overnameverzoek gestuurd aan Italië met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De bevoegde Italiaanse autoriteiten hebben geen antwoord geboden binnen de voorgeschreven termijn van twee maanden waardoor zij, overeenkomstig artikel 22(7) van Verordening 604/2013, verantwoordelijk worden voor de asielaanvraag van de betrokkene. Op 15.10.2015 werden de bevoegde Italiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte gesteld. De bevoegde Italiaanse autoriteiten hebben op 16.10.2015 het overnameverzoek voor de betrokkene ingewilligd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 30.06.2015 en verklaarde in oktober 2014 Somalië te hebben verlaten en op illegale wijze met de wagen naar Ethiopië te hebben gereisd. In Ethiopië ontmoette hij een smokkelaar die hem op 15.11.2014 via Soedan naar Libië zou brengen. Daar verbleef de betrokkene verschillende maanden, onder andere in de gevangenis van Q. Vervolgens reisde de betrokkene met behulp van de smokkelaar verder tot in Italië, waar hij op 22.05.2015 op illegale wijze het grondgebied van de lidstaten betrad via Catania. Vervolgens reisde hij met een andere smokkelaar per auto naar België, waar hij op 31.05.2015 aankwam. Aan de betrokkene werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België de smokkelaar voor België koos en hem erheen had gebracht. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een overdracht aan Italië omdat hij niet wil dat zijn dossier in Italië behandeld wordt. De betrokkene vermeldde dat hij wil dat zijn dossier door de Belgische instanties behandeld wordt. De betrokkene verklaarde verder dat hij geen vingerafdrukken had afgegeven in Italië en dat hij bijgevolg van overtuiging was dat zijn dossier in België behandeld kon worden.

De betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij een behandeling van zijn dossier door de Belgische instanties verkiest. Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn gehoor op 30.06.2015 verklaarde dat zijn oom hem had aangeraden om geen asiel aan te vragen in Italië. De betrokkene verbleef enkele dagen in Italië, eerst in Catania en daarna in Firenze. Tegelijkertijd stelde de betrokkene in het verhoor dat zijn keuze voor België gebeurde op aanraden van de smokkelaar en van zijn oom. We merken eveneens op dat de betrokkene, naast een persoonlijke voorkeur voor België geen concrete bezwaren aanhaalde tegen een overdracht aan Italië, dit terwijl hij enkele dagen in Italië verbleef. De betrokkene maakte verder geen melding van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en na slechts enkele dagen meteen wilde doorreizen. De betrokkene verklaarde namelijk dat hij ongeveer drie dagen na het inschepen in Lybië op 19.05.2015 te Italië aankwam (22.05.2015). De betrokkene verklaarde dat hij op 31.05.2015 aankwam in België. Bovendien vroeg hij op 01.06.2015 asiel aan in België. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die slechts enkele dagen in Italië verbleef en manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.

Betreffende de voorkeur van de betrokkene voor België als mogelijke verantwoordelijke lidstaat moet vervolgens worden vermeld dat Italië instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene op grond van Artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs [...] dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale

grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Er is geen reden om aan te nemen dat Italië de asielaanvraag van de betrokkene niet zou respecteren. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering". We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis

zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) j° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Italiaanse autoriteiten"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de 10 dagen na kennisgeving van de beslissing. Het betreft een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering is tijdig ingediend.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoeker van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), dat een gelijkkluidende bepaling vormt. Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden beide aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van

een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department-blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §'n 84 - 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:
“l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime.”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Hij kon, zoals *supra* gesteld, om een zeker niveau van hardheid aan te tonen, elementen aanhalen met betrekking tot het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan of zijn gezondheidstoestand.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoeker erop gericht is aan te tonen dat alle asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, maar dat hij geen enkel specifiek element dat op zijn persoonlijke situatie van toepassing is, aanhaalt. Verzoeker erkent dit ook in het verzoekschrift nu hij stelt dat *“het simpele feit dat hij niet uitdrukkelijk de risico’s naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië [...] tegenpartij niet [ontslaat] van de verplichting om deze risico’s na te gaan bij verwijdering.”*

Noch het verzoekschrift noch het administratief dossier bevatten bijgevolg op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan.

De bestreden beslissing gaat duidelijk in op de specifieke verklaringen van verzoeker, met name dat hij op aanraden van zijn oom of van de smokkelaar naar België is gekomen omdat hij wil dat zijn asielaanvraag hier wordt behandeld. De gemachtigde heeft hieromtrent aangestipt dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Italië geen asiel wilde aanvragen en dat gezien het korte verblijf van verzoeker in Italië aan de Italiaanse instanties niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Verzoeker heeft volgens de gemachtigde niet aannemelijk gemaakt dat hij geen toegang kreeg tot de procedure en tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang. Specifiek wijst de gemachtigde op de passage in het AIDA-rapport waaruit blijkt dat indien een Dublin-terugkeerder geen asiel aanvraag na de inkomst in Italië en naar een andere lidstaat vertrok, deze persoon na de overdracht zonder problemen een aanvraag kan indienen.

De Raad dient met de gemachtigde en verweerder vooreerst vast te stellen dat verzoeker inderdaad heeft verklaard geen asielaanvraag ingediend te hebben in Italië (vraag 22 eerste Dublinverhoor) en dat de overname door de Belgische autoriteiten werd aangevraagd op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening, die van toepassing is op een geval van illegale grensoverschrijding en niet op grond van een al dan niet afgesloten asielaanvraag. Meer nog, de Italiaanse autoriteiten hebben eveneens op 16 oktober 2015 de overname uitdrukkelijk op grond van artikel 13,1 van de Dublin III Verordening aanvaard met de uitdrukkelijke vraag om hen van een eventuele delicate situatie ten minste zeven dagen op voorhand te informeren, zoals blijkt uit het administratief dossier.

De gemachtigde heeft ook nagegaan of verzoeker familie heeft in België en of hij gezondheidsproblemen heeft.

Prima facie is aangetoond dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

Verzoeker kan weliswaar gevolgd worden waar hij stelt dat het feit dat hij geen specifieke risico's heeft aangehaald, de gemachtigde niet ontslaat om toch de algemene risico's in geval verwijdering na te gaan. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, per definitie behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift uitvoerig verwezen naar verscheidene betrouwbare bronnen teneinde de voormelde stelling te staven. Zo verwees hij naar het artikel 'Hommes & Migrations' van Michela Morroi (2012), het verslag 'The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua' van Asilo in Europa (07.03.2014), een mededeling van het UNHCR (11.04.2014), een resolutie van de Raad van Europa (26.05.2014), een schorsing van de Nederlandse Raad van State waarbij bij arrest van 5 juni 2014 een Dublin-overdracht naar Italië werd geschorst, het rapport Reception conditions in Italy, een bericht van het AFP (11.06.2014), een mededeling van het UNHCR (08.07.2014), het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een artikel van Reuters (15.11.2014). Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing enkel heeft verwezen naar een Aida-rapport en naar het arrest van het Hof van Justitie van 21 november 2011. Ter zitting vervolgt de raadvrouw van verzoeker verder dat de gemachtigde zelfs heeft nagelaten te vermelden over welk Aida-rapport het precies gaat en eveneens heeft nagelaten het aan het administratief dossier te voegen, dermate dat haar cliënt dus niet kan weten op welke grond de gemachtigde oordeelt dat een terugkeer voor hem geen schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest zal inhouden.

Tegelijk stelt de raadvrouw ter zitting weliswaar dat "*iedereen weet dat het om het AIDA-rapport van januari 2015 met een aanvulling van april 2015 gaat*". De Raad erkent dat het zeer wenselijk ware geweest dat de gemachtigde in deze een preciezere omschrijving van zijn enige bron had weergegeven of deze had gevoegd aan het administratief dossier, doch dat ondanks de beknopte verwijzing naar het Aida-rapport in de bestreden beslissing, de raadvrouw zelf uitdrukkelijk erkent met zekerheid te kunnen afleiden over welk rapport het gaat. Waar zij stelt dat haar cliënt het weliswaar niet kan weten, meent de Raad dat het mogelijk is voor haar cliënt, mits het inwinnen van advies bij zijn raadvrouw, te weten over welk precies rapport van Aida het gaat. (*mutatis mutandis* RvS 9 september 2015, nr. 232.140, pagina 6 *in fine* en p. 7 bovenaan). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangenomen.

Nu duidelijk is dat de raadvrouw weet over welk rapport het gaat, moet de Raad eveneens vaststellen dat dit Aida-rapport eveneens een betrouwbare bron is en van recentere datum is dan de bronnen waar verzoeker heeft naar verwezen. Het artikel "Hommes & Migrations" heeft het immers over een grote toevloed van asielzoekers in 2011, het verslag van "Asilo in Europa" betreft eveneens informatie over 2012 en 2013, de berichten van UNHCR hebben nog betrekking op de Mare Nostrum operatie van 2013-2014, het citaat uit het OSAR-rapport betreft specifiek kwetsbare profielen, in het arrest van de Raad van 12 juli 2014 moest in tegendeel vastgesteld worden dat de info van verzoeker recenter was dan die van verweerder en het artikel van Reuters heeft het over problemen van racisme gericht tegen asielzoekers in 2014, hetgeen echter evenmin in België valt uit te sluiten.

De Raad volgt in deze de leidraad zoals aangegeven in de arresten van het EHRM, zoals onder meer het arrest van 4 november 2015, Tarakhel t. Zwitserland, waar verzoeker eveneens uitvoerig naar verwijst en uit citeert, alsook verweerder in de nota. De Raad stelt vast dat uit het arrest Tarakhel en uit de recente arresten A.M.E v. Nederland 13 januari 2015 en A.S. tegen Zwitserland van 30 juni 2015 blijkt dat de situatie in Italië niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS. In de zaak Tarakhel stelde het Hof dat bijgevolg een andere aanpak was aangewezen. Daarin vervolgde het Hof dat de structuur en opvangsituatie in Italië in het algemeen niet van die aard is dat het een obstakel moet vormen voor elke overdracht van een asielzoeker naar dat land, maar dat de informatie desalniettemin ernstige twijfels doet rijzen aangaande de actuele opvangcapaciteiten van het systeem. Men kan bijgevolg, in de ogen van het Hof, niet stellen dat de hypothese dat een aanzienlijk aantal asielzoekers geen opvang heeft, of opgevangen is in overbevolkte structuren of in promiscue, gewelddadige omstandigheden, ontdaan is van elke grond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, §118). Bijkomend stelde het Hof dat asielzoekers, die op zich een kwetsbare categorie in de samenleving vormen, nood hebben aan een speciale bescherming en dat deze specifieke bescherming nog belangrijker is, indien het om kinderen

gaat gezien hun specifieke noden en hun extreme kwetsbaarheid (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, §119). Het Hof achtte het *in casu* nodig individuele garanties te vragen.

De Raad stipt verder aan dat het EHRM zich ook reeds in talrijke andere zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook al zijn sommige van de geciteerde beslissingen verouderd en bijgevolg minder relevant, stelt de Raad vast dat ook na het arrest Tarakhel het Hof zich eveneens in de vorm van een beslissing uitsprak in de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In deze laatste beslissing betrof het eveneens een alleenstaande jonge man uit Somalië zonder bijkomende kwetsbaarheid zoals verzoeker. In al de aangehaalde beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Ook eind juni 2015 bevestigde het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

De Raad leidt uit alle voormelde elementen af dat de situatie in Italië op zich niet afdoende is om elke overdracht naar Italië als strijdig met artikel 3 van het EVRM te beschouwen, maar dat de situatie in Italië wel noopt tot grote voorzichtigheid, zoals verzoeker terecht stelt, en dan hoofdzakelijk indien een extra element van kwetsbaarheid aannemelijk werd gemaakt, naast het feit dat het om een asielzoeker gaat.

Bijgevolg volgt de Raad verzoeker niet in zijn stelling dat het afdoende is de hoedanigheid van asielzoeker te hebben en Dublinterugkeerder te zijn om een reëel risico te lopen op een mensenwaardige en vernederende behandeling zoals neergelegd in de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest.

In concreto heeft verzoeker zoals *supra* reeds vastgesteld echter geen element van extra kwetsbaarheid, naast het feit asielzoeker te zijn, aangegeven. Verzoeker heeft *prima facie* niet aannemelijk gemaakt dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

Ter zitting nogmaals gevraagd naar de extra kwetsbaarheid van verzoeker, wees de raadvrouw erop dat in vele arresten van de Raad geen extra kwetsbaarheid wordt vereist. Omtrent de in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad, blijkt vooreerst dat verzoeker onder meer naar enkele oude arresten van 2014 heeft verwezen. In het kader van een zo sterk evoluerende situatie, zoals in Italië, is het weinig dienstig naar oude rechtspraak te verwijzen. Bovendien bleek de betrokkene in het arrest nr. 121.687 van 27 maart 2014 een gezondheidsproblematiek te hebben. Waar verzoeker eveneens naar recente rechtspraak van de Raad heeft verwezen weze het aangestipt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Waar hij in citaten uit deze arresten regelmatig onderstreept dat Dublinterugkeerders een meer gelimiteerde toegang hebben tot opvang in Italië wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien en dat er *in casu* door Italië een uitdrukkelijk overnameakkoord werd gegeven op 16 oktober 2015 met de uitdrukkelijke vraag om hen van een eventuele delicate situatie, *quod non in casu*, ten minste zeven dagen op voorhand te informeren, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het

Handvest. De motivering is in casu op het eerste zicht afdoende in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

In het enig middel voert verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de bespreking hierboven van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarin de kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing weerlegd werd. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan en andere conclusies trekt uit zijn geciteerde rapporten, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde onredelijk is. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, noch volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat niet blijkt dat de gemachtigde informatiebronnen heeft geraadpleegd, gezien de verwijzing naar het AIDA-rapport (zie *supra*), zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Verzoeker heeft eveneens in de aanhef naar de schending van het voorzichtigheidsbeginsel verwezen, doch heeft nagelaten op precieze wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing dit beginsel schendt, minstens valt de uiteenzetting samen met die aangaande de aangevoerde schending van de overige rechtsbeginselen of van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan volstaan worden met de uiteenzetting dienaangaande.

Gezien al het bovenstaande wordt evenmin aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om op grond van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend had moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening. Een schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening wordt niet aanvaard.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn niet ernstig.

Het eerste middel is, in zijn geheel genomen, *prima facie* niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de voormelde bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Er is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES